

Det ærede Medlem Hr. Olufson brugte i Gaar Benævnelsen Offentligt Fæste, og den højtærede Landbrugsminister greb den paa en Maade, som er anvendt før her i det høje Ting. Jeg skal ikke gentage de Udtalelser om dette Forhold, som tidligere er fremsat, men skal blot henvise dertil. Kun vil jeg have Lov til at anføre ganske kort, at det Brugsforhold, der gennemføres efter Loven af 4. Oktober 1919, intet som helst har at gøre med den Brugsform, man forhen her i Danmark kaldte Fæste. Offentligt Fæste er jeg en Modstander af, fordi Offentligt Fæste maa forstaaes paa den Maade, at Staten baade ejer Jorden og Bygningerne, og det vil betinge et stadigt Tilsyn, et stadigt Indseende med Driftsmidlerne paa Lodderne. Men det maa den enkelte Bruger selv være Herre over, saa snart den Pantsætning er forbi, som Staten gaar ind i ved Brugets Oprettelse.

Den højtærede Landbrugsminister fremsatte i Anledning af den udstrakte Kreditgivning i dansk Landbrug den Bemærkning, at det vilde være en Raadgivning fra Frederik den Sjettes Tid, dersom man i den moderne Lovgivning advarede imod den overhaandtagende Kreditgivning til danske Landejendomme. Med Hensyn til dette Spørgsmaal vil jeg gerne give det ærede Medlem Hr. Olufson min Tilslutning. Efter min Opfattelse ligger der en Fare i stadig at frigive Grundværdierne til Kreditgivning og af den Grund besværliggøre Mulighederne for Landbruget for de kommende Slægter. De to Ting maa man efter den Erfaring, jeg har gjort, være opmærksom paa. Fra det radikale Venstres Side er vi af den Opfattelse, at en rationelt gennemført Beskatning vilde modvirke den overhaandtagende Kreditgivning og dermed modvirke en Belastning af Arbejdsbetingelserne for de kommende Slægter; den vilde medføre en Landbolovgivning, vi her i Danmark i det lange Løb absolut vilde være bedre tjent med.

Jeg tror, det vil være klogt og rigtigt at tage det Forhold med i Betragtning og under Overvejelse, som jeg lige antydede ved mine Bemærkninger før; de særlige Forhold, der gør sig gældende angaaende Pantsætningen i Statshusmandsbrugene, kunde give Anledning til, at man i Udvalget overvejer Muligheden af at finde en Form, hvorunder man kunde komme disse til Hjælp, hvis de paa Grund af disse Pantsætningsforhold ikke kunde komme ind i de Driftskreditforeninger, der bygger paa solidarisk Ansvar. Vi har været inde paa

det før; gennem Loven om Ydelse af Kredit ved Grundforbedringer har man baade fra Statens Side og fra Kommunernes Side ydet sin Medvirken til, at en saadan Kredit kunde gives disse Landbrug, selv om Udpantningsret ikke var mulig. Hvis man ogsaa tog Panteretsforholdet med i Betragtning under sine Overvejelser, tror jeg, man kunde finde en Form, hvorunder man kunde stille de paagældende lige overfor andre Jordbrugere, en Lighed, de ellers ikke kunde opnaa paa Grund af de Forhold, jeg her har nævnt.

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard sagde om Jordprisen, at Jordens virkelige Produktionsværdi blev bestemt af de Konjunkturforskel, hvorunder Landbruget arbejder. Den bliver bestemt af en Ting til: den Dygtighed, der findes mellem danske Landbrugere og dansk Landbougndom og den Trang til nye Hjem, der Aar efter Aar forstærkes i det danske Folk, og den Dygtighed, man søger at opelske i dansk Landbougndom. Den øgede Befolkningmængdes prisstiggende Virkning paa Grundværdien i Danmark vil kunne indkasseres paa samme Maade, hvis man ikke fra Lovgivningsmagtens Side er opmærksom paa dette Forhold. Det bliver til syvende og sidst en principiel Kamp Partierne imellem om Eksistensbetingelserne for den nuværende og de kommende Generationer af danske Landbrugere, en Kamp, som vi fra mit Partis Side gerne vil føre paa den Maade, at vi prøver paa at gøre Ret og Skel mellem Slægterne.

Dernæst har jeg til sidst en Bemærkning i Anledning af den højtærede Landbrugsministers Afvisning af Socialdemokratiets Forslag om, at Bykommunernes Arealer kunde komme ind under Loven om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje. Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at han gerne saa, at Bykommunerne tog forretningsmæssige Hensyn. Det kommer an paa, paa hvilken Maade de fører Forretningen. Jeg tror, at det forretningsmæssige Hensyn fra Bykommunernes Side, der gaar ud paa, at vi for det første skaber taalelige Kaar for Bebyggelse for Kommunernes Beboere, der har Brug for Grunde, og samtidig bevarer de Grundværdier, vi nu en Gang raader over ogsaa til Bykommunens fremtidige Behov, er det bedste Forretningshensyn, man overhovedet kan tage; det er langt bedre Forretningshensyn, end hvis man i Øjeblikket sælger Byggegrunde mod kontant Betaling og bruger de derved indkomne